

לום וכשיצאנו להוד העורה סראני
 אחר הנעילה ג' פעמים:
 לשנה הבאה לא ב"ז ירוחלם!
 (פנינו למחלקת "ירושלם").
 לשנה הבאה לא ב"קודם!
 (פנינו למחלקת האגודה ולשלטה).
 לשנה הבאה ב"ו ש"לם!
 (פנינו לשמים!).

בדיקה ובלא פספורט, והצעירה הכבד
 רה הגישה לנו מפרחי סגל, רמו לעם
 סגולה שלנו. בנות תלפיות החמודות
 עמדו כלן לשמש תלמידי הכמים
 כמותנו ולהגיש להם מכל טוב: תה
 ועגות וביחוד, "בורייקאס" (מיני תופי-
 נים ספרדיים). וברוכות הידים—אמר
 בן-לוייתי — שהכיני את ה"בוריכות"
 האלו.

הפליטה, נגש אלי אחד מתלמידי
 רות ונאות מבנות-ישראל ושמעתי גם
 "מלה עברית". שטיחי מרבדיה הנפלי-
 אים בעבודתם וכשלל גוניהם נשאר
 ב"ה במקומם ותבנית בית-הכנסת של
 שבריה עמדה לה כפנתה הנדחת והתי-
 שוכת, "אהבת-ציון" (שם בית הכנסת
 החדש) נכזבה מפני "אשמת שומרינו"
 וביתוד מפני תעלול ה"צ"ו ע" שלנו
 העסקנים שלנו בתערוכה וטען בקול:
 "והיכן העבודה של ה"ו ד"ם?
 איה תוצרת הארץ של ה"ו?"

ע"ו השיב לו הפקיד שלנו מחי-
 פה ואמר:
 — מהיכן אתה רוצה שתהיה
 עבודה של יהודים אם אינך נותן להם
 להכנס לארץ?..

ואת חטאי אני מזכיר!
 בשעורי הקודם אמרתי: "חסל
 סדור פורים כהלכתו" וטעיתי. חשבתי
 כי הכל תם ונשלם, כלתה פרומה מן
 הכים ובטן ריקה אין לה רגלים לרקד
 והנה לא מניה ולא טקציה! הפורים
 רק החל בשבוע זה במהדורה חדשה
 וביתר תקף ועזו—בעין מלקוש, למבול
 הנשפים בזמן האחרון.

ומה אומר? — התה הית, מתוק
 מדבש, כנראה מפני שהוגש ע"י
 התלפיותיות הנעימות שלנו ואולי —
 מי ינדע?—מפני שהכנסנו הרבה סכר
 במסיר השיללינג, התה היה טעים
 ונעים—כך החליטו כלם—מפני שהיה
 בודאי, תה "ליפטון" הנמכר ע"י
 הפירמה אוכסהורן ודיסקין בעירנו
 ונפלא הדבר: היהודים שלנו אוהבים
 לתחב את עצמם בכל מקום. שיש
 להו צ"א כסף, זרקתי מבט מס-
 ביכי וראיתי באולם רק מבני-עשרת
 השבטים ומאחב"י ואולם מבני דורנו
 —מאפיש! למולנו ישב הקונסול ההד-
 כיב והנמרץ ופניו אינם כתמול-של-
 שום: כנראה שאין חשק לקונסולים
 לעזב את עיכה-החדש, אפילו הפאשיס-
 טים..

והכל מודים עכשיו כי מכל
 התערוכה למחלקותיה והצגותיה היה
 הכי חשוב והכי מענין—ה"תה הדיפ"
 לומטי והאריסטוקרטי, שהוגש לכבוד
 נעילת התערוכה ע"י נשי "תלפיות"
 במחלקה הסמוכה "ירושלם". פו"ס
 נתקרכה תלפיות לירושלם-של-מעלה
 ואד לחנם התאוננתי בשעורי הקודם—
 ואולי לא לחנם? — כי לא ראיתי על
 גני-הנגדל את תלפיות שלנו.

הגברת ח—: מבנות "חעליה"
 ישבה בשער המלך וחלקת "רוזות"
 בחמישה גרוש לכל הנכנסים, בלא

ביום ראשון—נשף מסכות של
 המכבי.
 ביום שני — מסכות "יעקב
 ורחל" בלי נשף.
 ביום שלישי—גם נשף וגם מס-
 כות בהרסה.
 ביום רביעי—נשף בלי מסכות
 אצל הבונים-החפשים.
 ואד לחנם אומרים הבריות:
 פורים אינו יום-טוב וקרחת אינה
 כחלה. אצלנו בא"י פורים הוא יום-
 טוב גדול, הכי-גדול, וקרחת היא לא
 עליכם, מחלת הגונה ואינו מחלה!

בקצרה אחי ברכת-המוון על
 הכלכלה למטרוננית החשובות של
 תלפיות ובראשן הגברות פיצוטו ולוי
 חרשך ועוד אהבות, נפטרנו מהן בשי-

ותי? —
 Les absents ont toujours tort.
 (הנעדרים הם תמיד אשמים). והסדר
 נו של "בצלאל" בתערוכה תלוי לא רק
 בעסקניות אלא במנהל המוסד בכבודו
 ובעצמו.
 ובכלל, קשה לצאת ידי חובת הבר-
 יות ומכש"ב אחב"י ומכש"ב בתערו-
 כות— ותערוכת הצפון בחופה ג"כ
 הוכיחה!..

ועד שאני חוזר ועושה חקמות
 משלחן לשלחן כדי לראות את "יות

חזו הצפון שעסקו "במקח וממכר". הור
 פיעו גם מוכרות מבנות-ישראל.
 מתחילה נכנסתי אל ה"פרובינ-
 ציה", לערי השדה ומצאתי אותן במע-
 אחרי "פוגרום" ממש, הכתלים ערו-
 מים והשלחנות כמעט ריקים, כמה
 שנאמר בהגדה: "ותרבי ותגדלי ות-
 כואי בערי-עריים וכו' ואת ערום
 ועריה".

הסחורות הוולות, שאין חפץ
 בהם והחפצים היקרים שיש בהם חפץ
 (ובתוכם גם הכריבות היפות של ג.
 חפץ) ושאינן בסף בשבולם נשארן על
 מקומם כ"שיריים", על שלחנו של ה"ר-
 בי.. כל הפוסטאנות", והמנדילות של
 בית-דג'ן ופאקון וכל ה"גזמות" (נעלי
 עור של הבידואים) והעבאיות של
 ליפתה והיזמה נמכרו בכסף מלא כי
 רבו עליהם הקופצים מבין התיירים
 והתיירות (פריון התערוכה עלה ב"ה
 עד אלף לירות והמחלקה המיוחדת
 והיפה של האגודה המושלמת מכרה
 מסחורותיה בעד 150 לירות!) נרס
 שטלות-המשי נשאר ותקות חוט "הש-
 ני" נכזבה ועבודת "המחט" חיתה
 כהחט בבשר החי של בני-דורנו.

משם עלינו — יותר נכון: טפסנו
 —אני זכר-לוייתי מהסט"א לירושלם-
 של מעלה, בלומר למחלקת "ז'רוחלם"
 אשר בעלית הגג, והאמת נתנה להי
 גיר, רבותי, כי הפעם נראו פנים חד-
 משים בן חם! — כמקורי אחב"י בכי

—נו? ומהו הכור שלך?"
 — "הדבר פשוט מאד" — השיב
 היהודי בררתו אל התחנת — "א ש'
 ת י נמצאת כאן וע"כ אני נוסע
 לקופיסט..."
 את הנמשל, רבותי, הבינתם מכ-
 תמא מאלים ואם בכ"ז לא הבינתם
 עריון, הרי עליכם לדעת כי גם אשתו
 של החסיד ר' סאקר היא ב"קופיסט"
 כלומר בלונדון.

ואיד אומר הפתגם הצרפתי?
 Tout est bien qui finit bien.
 ובלשונונו ז"א: סופך טוב —
 כלך טוב... — כוונתי בזה, כמובן, לת-
 ערוכה שבטגדל-דוד.
 הלכתי לשם ביום ב' בין מנחה
 למעריב, בשעת הנעילה של התערוכה
 עם כניסתי לשערי החמים פגשתי צו-
 פח ערבי בלבוש הקאקא הושיט ידו
 ואמר באנגלית שלו: "טאקס בליו!"
 ומיד שלשלתי לידו של גוי קטן זה
 מטבע נקובה של שני גרושים בשלש
 לשונות ונכנסתי לי ישר לעזרה.
 מסקירת ראשונה הכרתי כי אחב"י
 (אחיותינו בנות-ישראל קרי) חזרו
 בתשובה יום אחד לפני מיתחת של
 התערוכה והאמת נתנה להאמר כי הר
 גש הרגשתי הפעם אורה יותר עברית
 בתערוכה. ראיתי את נובל וביניה —
 בשמש בן חם! — כמקורי אחב"י בכי

לזסין של חסידים ואנשי מעשה, חכי-
 די ליטא ורייסין ובעלי חב"ד, שנסעו
 מי ללאדי, מי ללובאבין ולשאר המי-
 קומות הקדושים האלה. ובדרך נסיע-
 תם היו שואלים זא"ו, איה מקום כבודו
 של "הרבי" שלו ולאזה "יהודי טוב"
 הוא נוסע?
 — "ולאן נוסע יהודי ר' בייניש?"
 שאלו החסידים מיהודי חסיד אחר,
 שישב בקרו וזית ושתק.
 — אני נוסע לקופיסט... ענה
 היהודי בניחותא.

קפצו כלם ממקומם ואמרו:
 — מה! לקופיסט אתם
 נוסע? — ובימים ההם אין בקופיסט
 זו לא רבי, לא ינוקא ולא חוזר —
 היתכן, הם צועקים, שיחודי חסיד כר'
 בייניש יסע עכשיו לקופיסט לעיר
 שאין שם "רבי"? ואימתי? לפני
 יום הדין?.. הן המח יכול להתרומם
 ממש!..
 — יש סוד ברבר... ענה היהודי
 להבריא, "סוד. כמס... שאינו יכול
 לגלות אלא בכואי לתחנת קופיסט..."
 לשוא נפו החסידים אנשי המעשה
 לתהות על קנקנו ולחוציא מפיו דברי-
 מה— ר' בייניש מלא את פיו מים,
 כמו שאומרים, ושתק..
 וכשהגיעו סו"ס לקופיסט והיהודי
 דגן הבין את עצמו לרדת נטפלו אליו
 בני-החבורה ושאלו:

מבזר למטה

(שעריים בתחכמות)

חכל שואי
 לים: למח
 ולשם מה נר-
 סע סאקר ב-
 כל שנים-של-
 שח שרועות
 כמעט ללונ-
 דון? — ואין איש יודע לפתר את
 החידה הזו.

וכי תעברו, רבותי, לאורך כל המ-
 רודודר שבמלודיו וראיתם שם כמח
 עתונאים וביחוד עתונאי ת"א, שחם
 סובכים בילקוטיהם מפקיד לפקיד
 וחוזרים על פתחי המשרדים לשאל
 ולדעת מהו מטרתן של הנסיעות התי-
 כופות האלו? אולי "מלוח"? או אמ-
 שר "תקציב"? ואולי "הסוכנות היהודי-
 דית"? וכלם מישיכים בכתף בתמיה
 ואין איש מהם יודע ריצה-זו ללונדון
 על שום מה?..

ע"ז יש לי לספר לכם, תלמידי
 הנהמדים, מעשה-החסידים אבל מעשה
 נאה, שהוא ראוי להשמע אפילו ע"י
 מתנגדים ואפיקורסים ר"ל.
 פעם נסעו החסידים לפני ימים-
 נוראים כדרכם אל ה"רביים" שלהם
 וכל קרונות הרכבת היו גילאים אוכי

שאלונו את החלוצים הראשונים והאחרונים ויגידו לכם...
 איך כתוב שם בנמרא הקדושה במסכת מגילה?—אימא בשיצר ואי בא בשיבסר... כלומר: הסידים ואנשי טעשה משתברים אפילו בט"ו ובי"ז אור והמהדרין שבמהדרין בין ההפ"ש שים נוהגים לרקד אפילו בכ"ג ובכ"ד אור ואין כל תימה בדבר, הואיל ואצלנו כל השנה פורים, עד דלא ידע... מורכי שלנו נהפך להמו ב"עליה" ואסתר המלכה מתחפשת לנשתי בתערומה, "שתדלנית" חרוצה היא בחצר המלכות לישמעאל ולא לישראל, והא ראייה: כשפונה אליה ר' עומות בערבית היא עונה באנגלית, I do not talk hebrew! (איני מדברת עברית!)
 ואולם עם הערבים היא משתדלת לדבר בלשונם ערבית שכורה ורצוצה.— "יהודי אתה, ר' עומות? איך חולה לדבר אנגלית!..."
 וכשראיתי את השלט של האגודת המושלמית כתובה אנגלית וערבית חשתי בלבי, לו הקימו אח"כ שלט שלהם על אדמת הסמשלה היו מוסדקים להבין את השלט עפ"י כל דינים בשלחן ערוך של "ביתנו הל"אומי", דהיינו: כל שלש השפות הרשמיות והשפה העברית כמובן.

לכטה ובנחות דרגא, כפי ההק. ויש ב"ה פסוק על זה: דינא דמלכותא דינא, ומי כעמד ישראל עשיר "בפסוק קים" לא רק בנאומינו ובאספותינו אלא גם בכל חיינו... * * *
 הוא אשר אטרתי עם של "ויצי עקי" אנחנו את "חוקני" הזה של "הקול קול יעקב" למרנו עוד מאבד-תינו במוצרים מים-סוף עד ים המלח ועד נחל גשרים ועד בכלל.
 הנה למשל מכרה משפחה מבני-דודנו תשובה וידועה לכנסיה גדולה בעירנו קרקע ברבע מיליון מוכרים והכל בצינעא ובשתיקה, אין פרץ ואין צוחה—פתח-שיו: שא! ואצלנו, כשהילמים לקנות חצי דונם קרקע ככרזים בקולו קולות ו"הישוב" שלנו נשאר חסיושלוב בלא "הבשרה"; אצלנו כשנוטעים שבעה עצים ורבע בגליל מושכים את כל גדולי הדור לתוך הרפש ומצלמים אותם בשכיל אמריקה ואצלם בונים בית-יתומים ארמיני, הוכל שלם—ואין איש יודע... אצלנו מזמינים את הע-תונאים סטסטי-העט לגשר הנחלים

והם משמיעים רעש בעתונים יותר ממפל הירמק לתוך הירדן... ולו היר זמון שהוא טוב לפלשתינה הוא רע ל"א"י) ומה שהוא טוב ל"א"י) רע לפלשתי-נת, ואם שכנינו דורשים בכל תקף "פרלמנט" מסתמא רע בשבילנו. ואעפ"י שא"א דיפלומט גדול נקלוגיסקי החושב כי "פטר בלא בלום אי אפשר", אעפ"כ חושב אני כי הפל יהיה ראשתקד ולטיחוש לא מיבעי אפשר לסמך על בני עשרת-השבטים שהם יסדרו את הענין כל מה שיש להם הוא טוב וכל מה שנעשה אצלם הוא נחמד—חס ושלוה! אורח אני לפעמים לשאל, "מה בין בני לבן חמי" — מחמת שיש לנו ללמד קצת גם מהם—משכנינו, חוצ כמובן מענין ה"פרלמנט" ובוראי שמעתם את המעשה באותו היהודי שנסע ברכבת ושמו טאת הנוסעים ע"א רעידת האדמה ביפן או במסינה ושאל משכנו: הגד נא לי, ידידי, רעידה זו היא טובה ליהודים?
 את השאלה הזו ממש שואלים מאתי תלמידי הרפלוטטים בדבר ה"פרלמנט" שדורשים בני דודנו מה סמשלה קוראים לאטפות ולקונגרסים וצועקים: "ברלמנט!" — האם "פרל-מנט" זה טוב הוא ליהודים? ובנו, לחוי יודע לכם רבותי, כי כל זמן שכותבים בביתנו הלאומי "פלשתינה

רע"י) כלל זה נקוט בידי תמיד: מה שהוא טוב לפלשתינה הוא רע ל"א"י) ומה שהוא טוב ל"א"י) רע לפלשתי-נת, ואם שכנינו דורשים בכל תקף "פרלמנט" מסתמא רע בשבילנו. ואעפ"י שא"א דיפלומט גדול נקלוגיסקי החושב כי "פטר בלא בלום אי אפשר", אעפ"כ חושב אני כי הפל יהיה ראשתקד ולטיחוש לא מיבעי אפשר לסמך על בני עשרת-השבטים שהם יסדרו את הענין כל מה שיש להם הוא טוב וכל מה שנעשה אצלם הוא נחמד—חס ושלוה! אורח אני לפעמים לשאל, "מה בין בני לבן חמי" — מחמת שיש לנו ללמד קצת גם מהם—משכנינו, חוצ כמובן מענין ה"פרלמנט" ובוראי שמעתם את המעשה באותו היהודי שנסע ברכבת ושמו טאת הנוסעים ע"א רעידת האדמה ביפן או במסינה ושאל משכנו: הגד נא לי, ידידי, רעידה זו היא טובה ליהודים?
 את השאלה הזו ממש שואלים מאתי תלמידי הרפלוטטים בדבר ה"פרלמנט" שדורשים בני דודנו מה סמשלה קוראים לאטפות ולקונגרסים וצועקים: "ברלמנט!" — האם "פרל-מנט" זה טוב הוא ליהודים? ובנו, לחוי יודע לכם רבותי, כי כל זמן שכותבים בביתנו הלאומי "פלשתינה

מועיל דבר מה? למהרתו בבקר קמה האשה הצ"ערה וצמה, לא בא אכל אל פיה עד השעה העשירית-כשהגיע הזמן קרוב לארוחת הצהרים חלש לבת מאד וד"קיבה דרשה את תפקידה, כמו שאומ"ריום בעלי המליצה נתבישה קצת בפני בעלת ואמרה לו.
 — הגד נא, סנדיל, מה אמרת לי תמול?
 — לא אמרתי לך כלום... ענה בע"ל ועשה את עצמו כשוכח.
 — מה אמרת לי אמש בדבר ה צ ו ס ?... הוסיפה האשה הצעירה לשאל.
 — "איני זוכר כלום!"... ההד זיר שוב בעלה בתמימות.
 גם בני דודנו משתדלים עכשיו להזכיר לממשלה, "מה שאמרה אתי כול" בדבר ה"מועצה המחוקקת", שהציע להם נציבינו הקודם ואולם הגדול שכת, כנראה, או עושה עצמו כשוכח את כל המעשה ולבש, כמו שאומרים, את המצנפת החרשה והתמימה...
 ואם בכ"ז נגזר מהשמים שתהיה ה"מועצה המחוקקת" בקרוב בימינו, הרי יהיו בה מסתמא כ"ג חברים, כמספר סנהדרין קטנה, מהם תריסר נבחרים מן ה"נייט-בס" (ושלשה מהם

מאתב"י" ושלושה-עשר מהם יהיו פקידים מנויים מנכוח—והרוב יהיה "א"י" לצד עשרת-השבטים, כנהוג... * * *
 ועכשיו, שגמרנו ב"ה את שעורנו בתערוכות ובדפלוטטיה גבוהה יכולים אנו לעסוק קצת גם בדברי אמנות ו"האהל" שלנו.
 אינני מבקר חזיונות גדול כידוריה וגם לא אמד-מוכחה כאורי קיכרי למשל, ואוהב אני לשמע בזה רפ "מאי עמא דבר" ומחויק אני בפסוק של הנביא: "מפי עוללים ויונקים יסדת עון!"
 כשיצאו תלמידי בתי-הספר מהד צנה היומית של "יעקב ורחל" בתי-אטרון ציון נתעורר וכוח גדול בין ה"לדים ע"א גבורי המחזה, ואחד מהם ילך נחמד ופקח, צעק לחברו בלשונו: — זה לא יעקב ורחל!... אלה פ ר א י ם !... לך !..."
 וכשהתרוסס המסך והופיעו "הא-בות" שלנו על הבמה בצעקותיהם ובהעויותיהם הפראיות וביחוד כשנש-מע קולו של קרר בן לבן הארמו, נכ"הלו ילדי הגן והתחילו בוכים ומתיפ-חים טריב פחד ובהלה... ולא נתקררה דעתם עד שהביאה אותם הננת מת-חת לבמה אל המשחקים והם מששו אותם בידיהם וראו כי אינם "פראים"

אלא בני-אדם המתחפשים כפראים... שאלתי מאת ערבי אחד היודע עב-רית לחוות לי את דעתו על "יעקב ורחל" בצאתנו יחד כההצגה.
 — "לא רע!" — ענה לי ברוד נמוס — "ואולם מדוע הם אומרים "צענה ורעינה" במקום "צאינה ור-אינה" ותאם היו גם אבותיכם לפנים עושים הכל להיפך כמו על הבמה? — "לכם לאהל" במקום "לחם לאכל"?"
 — אין ספק בדבר—העיר תלמידי חליצין — כי נשה המסכות הכי מוצ-לח בירושלם היה של "האהל": לבן ובניו התחפשו לבירואים תימנים, ואולם את "פרס חיופי" קבלה לא רחל אלא לאה...
 חבל על הכח ועל החמ שמשחקי "האהל" האמנתיים באמת, השקיעו ב"יעקב ורחל" כרי להפכם ל ק ר י ק ט ו ר ה, ולענין של חוכא ואטלולא: לבן היה כ"תיש" רחל היתה כ"עו" ויעקב — כמשחק על הבמה במוס-קבת...
 וכדי לסיום בכי-טוב עלי לבשר לכם כי אי"ה ביום ה' הבעל"ט תופיע "יהודי ת" בתיאטרון "ציון" בכמויו של רבלסקי כנראה מלשון "ביס-כס" ויהי רצון שלבמוי של דניאל לא יהיה דמוי ליעקב

ורחל ולא ישימה אלהים "כרחל" ולאה" על הכמה ולא יהיו גודלה חליצה כגורלו של הוליפרנס... * * *
 וכפי שאחזו לי אני מתוך הנש" פים הרבים שהיו בפורים וביחוד מתוך התלבשות והשערות הספרות של תלמידותי הצעירות עם הזקנות חן בבית והן ברה"ב—ישנו ש ב ע תקופות בחיי האשה המודרנית ואולי גם הכלתי מודרנית, ואלה הן :
 תינוקת ילדה בחורה אשה צעירה אשה צעירה אשה צעירה * * *
 עורני עוסק באשה והנה הגיע לנו מברק מבירות כי לא נתנו לשורצ-בורד להכנס גם לסוריה.
 חוששני כי אחרי הטלטולים והנלגולים האלה מארץ לארץ ומט" דינה למדינה יהפך שורצבורד (זקן שתור) לויסבורד (זקן לבן)...
 עו מות